

ИЗБОРНОМ ВЕЋУ ФИЛОЛОШКОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

Одлуком Изборног већа Филолошког факултета Универзитета у Београду бр. 936/1 од 21. марта 2024. године, а у складу с чланом 11. Правилника о начину и поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Београду, изабрана је Комисија за писање извештаја о кандидатима који су се пријавили на конкурс за доцента за ужу научно-наставну област Италијанистика, предмет Италијанска књижевност. У Комисију су именоване: др Снежана Милинковић (редовни професор, председник Комисије), др Мила Самарцић (редовни професор) и др Марија Брадаш (доцент, Универзитет Ка' Фоскари, Венеција). Комисија подноси Изборном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду следећи

ИЗВЕШТАЈ

На конкурс за доцента за ужу научну област Италијанистика, предмет Италијанска књижевност објављен 3. априла 2024. године у листу "Послови" бр. 1086, јавила се једна кандидаткиња, др Наташа Гавриловић, асистент са докторатом на Катедри за италијанистику Филолошког факултета Универзитета у Београду.

Уз пријаву на конкурс кандидаткиња др Наташа Гавриловић приложила је сав потребан материјал који чине: биографија, оверена фотокопија Дипломе о стеченом високом образовању на Филолошком факултету у Београду, оверена фотокопија Дипломе о стеченом академском називу мастера на Филолошком факултету у Београду, оверена диплома о стеченом научном називу доктора наука на Филолошком факултету Универзитета у Београду, списак објављених радова, сами радови, Изјава о изворности, извод из Матичне књиге рођених, Уверење о држављанству Републике Србије.

I ОСНОВНИ БИОГРАФСКИ ПОДАЦИ др Наташе Гавриловић

Наташа Гавриловић је рођена 15. јануара 1992. у Нишу. Завршила је Прву нишку гимназију "Стеван Сремац" (филолошки смер) 2011. године и била ђак генерације. На Филолошки факултет Универзитета у Београду (Катедра за италијанистику) уписала се 2011, одмах је постала стипендиста Фонда за младе таленте Републике Србије и дипломирала је 2015. с просечном оценом 9,96. Те исте године се уписала на Мастер-студије програма Језик, књижевност, култура Филолошког факултета у Београду и 2016. одбранила завршни рад под називом *Од епистоле до епистоларног романа – епистоларна форма и аутобиографизам у италијанској књижевној традицији на примеру Пјетра Аретина, Мазуча Салернитана, Матеа Бандела и Уга Фоскола* са оценом 10. На Докторске студије Филолошког факултета Универзитета у Београду уписала се 2016. године и постала стипендиста (за докторанде) Министарства просвете, науке и технолошког развоја. Пријавила је докторску тезу 2019. године (под називом *Између фрагмента и система: кратка форма моралистичког садржаја у италијанској прозној традицији од А. Полицијана и Ф. Гвичардинија до Ђ. Леонардија*, ментор проф. Снежана Милинковић). Добила је стипендију у оквиру Еразмус + програма и провела је годину дана на Универзитету у Падови радећи на тези. Поред тога, маја месеца 2020. постаје стипендиста "Sylff Fellowship" програма, *The Ryoichi Sasakawa Young Leaders Fellowship Found.* Након што је бирана за демонстратора и сарадника-докторанда на Катедри за италијанистику, изабрана је за истраживача-приправника 1. октобра 2020.

године такође на Катедри за италијанистику Филолошког факултета Универзитета у Београду. У децембру 2020. године изабрана је за асистента на предмету Италијанска књижевност – старија књижевност на Катедри за италијанистику Филолошког факултета Универзитета у Београду. Добила је 15. октобра 2022. године још један *Sylff Research Grant* на годину дана, а 25. јануара 2023. године је на Филолошком факултету Универзитета у Београду, пред комисијом у саставу проф. Мила Самарџић, проф. Корнелије Квас и проф. Јелена Тодоровић одбранила докторску тезу, пријављену 22. 10. 2019. године, *Између фрагмента и система: кратка форма моралистичког садржаја у италијанској прозној традицији од А. Полицијана и Ф. Гвичардинија до Ђ. Леонардија* и стекла звање доктора филолошких наука. Након што је стекла звање доктора филолошких наука изабрана је, октобра месеца 2023. године у звање асистента с докторатом. Од самог почетка ангажовања на Катедри за италијанистику била је сарадник на предметима Италијанска књижевност 1, 2, 3 и 4. Радила је и као предавач и преводилац у Италијанском институту за културу у Београду, као усмени преводилац, за издавачку кућу ”Архипелаг” и Клаудија Магриса, и као преводилац Магрисових чланака у сарадњи ”Архипелага” и дневног листа ”Данас”.

II ОЦЕНА РЕЗУЛТАТА НАУЧНОГ И ИСТРАЖИВАЧКОГ РАДА

Саопштења на научним скуповима:

Др Наташа Гавриловић учествовала је на следећим међународним научним скуповима:

- “La traduzione nei regimi totalitari. Aspetti linguistici, letterari e storici”, Универзитет у Букурешту, Румунија, 22 – 23. септембар 2023, излагање под насловом *Ivo Andrić traduttore e interprete di Francesco Guicciardini*;
- ”La prosa italiana tra invenzione e comunicazione letteraria”, Универзитет у Крајови, Румунија, 29 – 30. септембар 2022, излагање под насловом *La prosa del Quattrocento e i Detti piacevoli di Angelo Poliziano*;
- “L’italianistica nel terzo millennio: le nuove sfide nelle ricerche linguistiche, letterarie e culturali – 60 anni di studi italiani all’Università di ‘SS. Cirillo e Metodio’ di Skopje”, Универзитет ”Св. Кирил и Методиј”, Скопље, Северна Македонија, 27 – 28. септембар 2019, излагање под насловом *Tra frammento e sistema: la forma breve di tipo moralistico-filosofico nella prosa italiana dal Poliziano e Guicciardini fino al Leopardi*;
- Учешће на семинару Института за светску књижевност Харвард – The Institute for World Literature, Harvard University, 6 – 31. јул 2020.

Предавања по позиву:

Др Наташа Гавриловић држала је следећа предавања по позиву:

- Предавања по позиву на Универзитету ”L’Orientale” у Напуљу, Италија (Dipartimento di Studi Letterari, Linguistici e Comparati), 12 – 13. децембар 2023:
 1. *Tracce leopardiane nella prosa di Ivo Andrić*, Dipartimento di Serbo-croato;
 - Quid tum? Metodi, prospettive e linee di ricerca negli studi umanistici*, Dipartimento di Italianistica (colloquio con i ricercatori).

- Предавања по позиву на Универзитету "L'Orientale" у Напуљу, Италија (Dipartimento di Studi Letterari, Linguistici e Comparati), 28 – 29. новембар 2022: 1. *Tra frammento e sistema: la forma breve di tipo moralistico-filosofico nella prosa italiana da Poliziano fino a Leopardi*, Dipartimento di Italianistica; 2. *Ivo Andrić lettore e interprete di Francesco Guicciardini*, Dipartimento di Serbo-croato;
- Предавање по позиву на Универзитету "Ка' Фоскари", Венеција, Италија, 28. маја 2020, *La Trieste di Ivo Andrić*.

Учешћа на пројектима

Јула месеца 2023. године др Наташа Гавриловић је постала сарадник на пројекту Црногорске академије наука и умјетности "Которски документи" и тренутно ради на транскрипцији и преводу грађе "Которски документи" на латинском и италијанско-венецијанском језику.

Списак објављених радова

Наташа Гавриловић ауторка је шест радова (за последњи је приложила потврду да је рад примљен и да је штампање у току) из области историје италијанске књижевности, компаративне књижевности, стилистике и теорије форми.

Чланци:

Gavrilović, N. (2018a). La parola come costruttrice dei mondi al confine degli orizzonti in *Microcosmi* di Claudio Magris. *Italica Belgradensia*, 1: 79-97. M52

Гавриловић, Н. (2018b). Још понешто о Трсту Иве Андрића. *Филолошки преглед*, XLV 2: 61-74. M51

Gavrilović, N. (2019). La trasposizione letteraria della realtà storica nelle lettere di Giambattista Marino. *Italica Belgradensia, numero speciale in onore di Mirka Zogović*: 73-82.

Гавриловић, Н. (2023a). Још понешто о Андрићевом преводу Гвичардинијевих *Напомена*. *Зборник Матице српске за језик и књижевност*, св. 3: 835-850. M23

Gavrilović, N. (2023b). Qualche osservazione su una dittologia dello *Zibaldone di pensieri leopardiano*. *Italica Belgradensia, numero speciale in onore di Julijana Vučo*: 219-231.

Gavrilović, N. (2024). La prosa del Quattrocento e i *Detti piacevoli* di A. Poliziano. У: Pirvu, E. (a c. di), *La prosa italiana tra comunicazione e invenzione letteraria*. Atti del Convegno internazionale di Italianistica dell'Università di Craiova, 29-30 settembre 2022, Firenze: Franco Cesati Editore. M33

Прикази:

Bucchi, Gabriele – Tomasi, Franco (a cura di). Lettura dell'«Orlando furioso». Volume I. *Italica Belgradensia*, 1, 2017: 67-70.

Giovine, Sara. Così vien poetando l'Ariosto. Strutture sintattiche e strategie retoriche nell'*Orlando furioso* di Ludovico Ariosto. *Italica Belgradensia*, 2020: 161-163.

Bozzola, Sergio (2020). Retorica e narrazione del viaggio. Diari, relazioni, itinerari fra Quattro e Cinquecento. *Italica Belgradensia*, 2021/1: 167-169.

Moreno, Paola (2020). Come lavorava Guicciardini. *Italica Belgradensia*, 2023/1: 141-144.

Преводи:

Čitanje Italije: izbor iz savremene italijanske proze, Beograd, Arhipelag, 2016 (један од преводаца).

Čitanje Italije 2: izbor iz savremenog italijanskog eseja, Beograd, Arhipelag, 2017 (један од преводаца).

E. Ferrante, *Priča o izgubljenoj devojčici*, Podgorica, Nova knjiga, 2018.

Editori veneziani dei libri serbi 1519-1824, a c. di Vladimir Anđelković, Beograd, Istituto Italiano di Cultura, Art Press, 2019.

Кратак опис објављених радова

Кандидаткиња је ауторка неколико научних радова из области компаративне и историје италијанске књижевности, с посебним освртом на стилска и жанровска питања. Од тих радова један је у часопису из категорије M23, један из категорије M51, један из категорије M33 и три из категорије M52.

У раду *La parola come costruttrice di mondi al confine degli orizzonti in Microcosmi di Claudio Magris* ауторка се бави неким од главних тема и овог, као и других Магрисових дела, као што су путовање, идентитет, време, сећање, и посматра их кроз призму језика, односно речи која и евоцира и покушава да одреди ауторов однос према носећим темама. Истовремено, полазећи од самог наслова, *Микрокосмоси*, указује и на по тумачење дела битан однос према целини, односно према, како истиче, отвореној форми дела која је у директној зависности са самим садржајем. Закључује да као што и сам садржај, тако и форма и језик не могу бити једнозначно дефинисани, измичу свакој уопштавајућој поставци и постају знаком да је сам људски живот оно што их одређује. Магрис у овом читању постаје аутор који књижевност и све од чега је она сачињена поистовећује са самим животом.

И у раду *Joш понешто о Трсту Иве Андрића* ауторка остаје у тршћанском амбијенту, само га овога пута посматра кроз призму Иве Андрића, кроз његову преписку везану за Трст, али и кроз присуство овога града у његовим делима. Анализирајући малобројна писма која је Андрић одаслао из Трста, ауторка закључује да сам град у њима неће доминирати, и због недугог пишчевог задржавања, али и првобитних негативних импресија које ће се током другог боравка, 1926. године, унеколико променити. Али, ако је Андрићев лични однос према Трсту био компликован, како ауторка закључује, међу неколицином италијанских ликова који су уткани у дело Нобеловца посебно се издваја Никола Рота из романа *Травничка хроника* који постаје нека врста емблема саме хронике својом, како каже ауторка, распоућеношћу између прошлог и садашњег. Ту је, свакако, и лик Томе Галуса из четири приповетке, дела недовршеног романа, које се у италијанским издањима нимало случајно, тврди ауторка, објављују под насловом *La*

storia maledetta – Racconti triestini (Проклетата прича – Тршћанске приповетке) и које указују да је у једном тренутку Трст за Андрића постало оно чувено место – не-место стварног и нестварног судара–сусрета Истока и Запада, што лежи у сржи Андрићевог стваралаштва. Како би доказала властиту поставку, ауторка се с великом сигурношћу креће кроз тршћанску историју и, што је још важније, најважнија дела и тршћанске и италијанске културе која су покушала да ухвате и одреде идентитет границе, с њеним преливањима, а не раздвајањима, Трста који се као такав наметнуо и И. Андрићу.

Радом *La trasposizione letteraria della realtà storica nelle lettere di Giambattista Marino* ауторка се враћа једној од својих омиљених форми, епистоли – писму. Као знак поштовања према раду проф. Мирке Зоговић и њеним бављењима бароком и Марином, узима за предмет богату и интересантну епистоларну продукцију највећег италијанског барокног песника Ђ. Марина. Н. Гавриловић полази од једног од најпознатијих писама италијанског песника у којем описује како је песник – ривал Муртола покушао да га убије и пажљивом и умешном анализом бројних реторичких поступака посредством којих он гради овај егземпларни атентат на исто тако егземпларног песника утврђује да је прави садржај, као и права порука епистоле реторичко-поетског, а не историјско-биографског типа. Доказује, дакле, да је Марино почетком 17. века и епистолу, као и саму поезију, пропустио кроз властите реторичко-поетске поставке (зачудности, оштроумља, ингениозности) и да је епистоли инхерентан биографизам/аутобиографизам постао вид реторичког поигравања границама фикције, односно књижевности. Ауторка наводи да је сам Марино, саопштавајући у писму пријатељу да је замислио да у књигу сакупи властита писма (што за живота није успео да оствари), указао да су у грађењу наснове дела и одабира самих писама поетско-реторичка начела имала пресудну улогу.

Исту умешну анализу и сигурно кретање кроз различите књижевне и реторичко-стилске поступке Н. Гавриловић показује и у раду *La prosa del Quattrocento e i "Detti piacevoli" di A. Poliziano*. Усредсређујући се на Полицијаново дело које је у историјама италијанске књижевности махом скрајнуто, најпре покушава да га смести у контекст врло интересантних прилика 15. века када је проза наративног типа и на пучком и на латинском у питању и упоређује га с делом П. Брачолинија, *Liber facetiarum*, с једне стране, а са друге, делом *Istorie fiorentine* Г. Кавалкантија. У тој напоредној анализи усредсређује се на језичко-стилска и формална питања и долази до закључка да је, с обзиром на моделе и интертекстове, А. Полицијано применио особена језичка и формална решења која су у функцији исто тако особеног садржаја његовог дела. Ако је основна карактеристика садржаја *brevitas*, онда је и језички израз одређен истом квалитативном категоријом која у потпуности одређује његову "интелектуалну геометрију", како каже Ђ. Фолена на којег се ауторка позива. Следствено томе, ауторка тврди да је Полицијаново дело кратке прозе филозофско-моралистичког типа у филозофском систему *sui generis* који је на први поглед без јасне устројености, али који управо у фрагментарности и изван система проналази властита упоришта. Будући да сличних претходних дела тог типа нема, ауторка закључује да би се Полицијаново могло, управо захваљујући формалној и језичко-стилској *variatio*, сматрати јединственим у историји италијанске прозе, а Полицијано својеврсним зачетником моралистичке прозе на пучком, односно првим "класичним моралистом" у Италији.

У раду *Qualche osservazione su una dittologia dello "Zibaldone di pensieri" leopardiano* ауторка анализира један стилско-семантички аспект прозе овог дела Ђ. Леопардија, а то су *dittologie*, односно именички и/или атрибутски синонимни парови. Усредсређује се на оне које се граде око речи *barbaro/barbarie* и показује да и сам

стилско-семантички поступак, као и овај специфични његов пример уграђен указују да су језичко-стилски одабири Леопардија уграђени у његов филозофско-моралистички система. Амбивалентност тог отвореног система који је увек *in fieri* гради се и посредством ове стилеме, како је ауторка назива будући да се често јавља у Леопардијевој прози. Захваљујући дуалној поставци, овај стилски и семантички сегмент, синтетички и аналитички истовремено, посредно уноси сумњу у изречене ставове и кључне појмове Леопардијеве мисли, те и на први поглед једнозначна стилема грађена око речи *barbaro/barbarie* врло често измиче датости, често је контрадикторна и непрестано позива на анализу контекста у којем бива употребљена. Што, како закључује ауторка, значи и да нас Леопарди непрестано позива да преиспитујемо и анализирамо и његове основне поставке око којих гради филозофски систем, као што су природа и култура.

Радам *Још понешто о Андрићевом преводу Гвичардинијевих "Напомена"*, Н. Гавриловић се враћа својим омиљеним ауторима, Ф. Гвичардинију и И. Андрићу. Полазећи од недовршеног превода *Напомена* Иве Андрића којега је, заједно с белешкама и целокупним припремним материјалом тек постхумно објавио Никша Стипчевић 1975. године, као и самих тврдњи Нобеловца да није задовољан резултатом својега рада, "те га сматра непотпуним" јер није успео да представи једног од највећег мислилаца 16. века на Апенинском полуострву, као и да је преводу нужна опсежна студија-предговор која би на прави начин представила комплексну фигуру интелектуалца какав је Гвичардини, ауторка покушава да, са једне стране, осветли проблем самих *Напомена*, њиховог настанка, редакција и устројства, а са друге, да кроз анализу превода укаже колико се Андрић усредсређивао на језик, стил и филозофско-етички систем Гвичардинијеве фрагментарне прозе. У сјајно вођеној анализи, посебно истиче синонимне парове, стилску стилему својствену Гвичардинијевој прози у њеној филозофској димензији, што све Андрић, како се закључује из превода, врло добро препознаје и те синонимне парове не само да верно преводи, већ и ствара сличне тамо где их у изворном тексту нема. На крају, ауторка оставља могућност да су и стил и начин поимања језика у *Знаковима поред пута*, где такође проналазимо синонимне парове које због учесталости можемо назвати стилемама, плод промишљања стила и форми кратке прозе у периоду превођења *Напомена*.

Докторска дисертација др Наташе Гавриловић *Између фрагмента и система: кратка форма моралистичког садржаја у италијанској прозној традицији од А. Полицијана и Ф. Гвичардинија до Ђ. Леопардија* посвећена је анализи особених дела у италијанској књижевности Полицијана, Гвичардинија и Леопардија и покушају да се посредством језичких, стилских и формалних одлика дефинише кратка форма моралистичког садржаја, што би био заједнички именоватељ трима наведеним ауторима. Полазећи од идеје Л. Челерино да "класични морализам" дуге традиције настаје у модерно доба, али да претече изналази у средњовековној књижевности, као и да та форма филозофске прозе тражи и властито језичко-стилско специфично уобличавање, Н. Гавриловић врло умешно смешта своја бављења у саму срж италијанске књижевне и језичке традиције *tout court* која се огледа у неразлучивом преплитању форми и облика, са једне, и језика и стила, са друге стране, у непрестаном огледању с претходном датомшћу. Како би указала на значај, али и специфичности тог неразлучивог преплитања, Н. Гавриловић одлучује да прати помало скрајнуту – у односу на доминантну лирску и класично-наративну традицију – формално-стилску путању коју су италијански "моралисти који не моралишу" (А. Квондам) у неколико векова исцртали, како она доказује, а која је увек била огледало и одраз, и на плану форме – фрагмент као систем и

систем као фрагмент – и на плану стила и језика, одређених културних криза и превирања. Тај првенствено интердискурсивни, не и интертекстуални, дијалог, по убеђењу, оправданом, Н. Гавриловић, суштински започиње делом А. Полицијана, *Угодне изреке*, те преко већ осведоченог ”моралисте” Ф. Гвичардинија и његових *Напомена* стиже до све до Ђ. Леопардија и почетака XIX века који у њега уноси нове елементе, што нису предмет овог истраживања, али представљају врло подстицајан основ за даља бављења. Истовремено, у складу с властитом теоријском поставком, Н. Гавриловић прати оспољавање овог интердискурсивног дијалога кроз језичко-стилске одлике прозе поменутих аутора, од синтаксичке стилизације *Угодних изрека* преко синонимних парова и привилеговања одређене врсте зависних реченица, уметнутих и партиципских, *Напомена* Ф. Гвичардинија, до плуристилизма и плурилингвизма Ђ. Леопардија у чијем се делу преплићу не само различити регистри, већ и различити језици. Оваква трагања за одређеним језичким исказом враћају нас, устврђује Н. Гавриловић, на питање форме дела која једнако настаје у дијалектици фрагмента – као и на нивоу реченице – и система. Односно, на општу поставку ових аутора који, у крајњем исходу, властити етички систем изналазе у несистематичности, у немогућности исказивања и уобличавања икаквог система. Оправданост, а и значај овакве поставке, посебно показују поглавља која су посвећена не само сваком од аутора, а и дела, појединачно, већ и оно где Н. Гавриловић врло умешно исцртава и развој и мене прозе на пучком, односно италијанском, од самих зачетака у сталној спреси с увек присутним моделом латинског језика, па све до самога краја XVIII и почетака XIX века, као и преплитања питања језика с дефинисањем одређених облика, нарочито кратке форме филозофско-етичког типа, али дате у облику ”књиге”. Кључна постају, како истиче Н. Гавриловић, два чиниоца: начело *brevitas* не само као *virtus narrationis*, већ као језичка, синтаксичка и филозофска категорија; и модел ”књиге” *Декамерона* Ђ. Бокача где појединачно дефинише целину, а целина даје значење појединачном, у неколико нивоа. Управо су то идеје водиле умешне, сврховите и надасве занимљиве анализе дела А. Полицијана чије су *Угодне изреке* најпре постављене у контекст других остварења којима овај аутор показује властиту склоност – готово поетику – ка језичко-стилским и формалним поигравањима, али и у контекст потенцијално сличних, но ипак различитих по својему устројству оновремених дела других аутора. Захваљујући изузетно вођеним језичко-стилским анализама (објашњеним и уз помоћ врло лепих понуђених превода одломака, али прегледне Табеле анализираних синонимних парова), добијамо доказе за претходно изнете тврдње и *Угодне изреке* А. Полицијана читамо као прозу ”избрушене реченице вођену логиком и сложеносту мисли” која у поигравању с језичким регистрима бива опредмећена и на плану форме: ”изрека” у облику ”књиге”. Истоветан поступак Н. Гавриловић примењује и на поглавље посвећено Ф. Гвичардинију и његовим *Напоменама*, уз нови, битан чинилац који у новој субјективно-историјској перспективи, трагом Ф. Петрарке, посредно потврђује изнето: у осамнаестогодишњем настајању дела, уз постојање неколико редакција, сам нас аутор позива да пратимо и ”брушење” реченице и њеног логичког и филозофског устројства, као и однос појединачног и целине. Истовремено, упркос и интертекстуалним и интердискурсивним позивањима на претходну традицију, први основни елемент поређења како би се утврдила специфичност форме Гвичардинијеве кратке форме постаје, према самим намерама аутора како сазнајемо, друго његово монументално дело од кључног значаја за развој историографије, *Историја Италије*. Вешто и сврховито се крећући у обиљу литературе и ишчитавајући на прави начин оно што поткрепљује дату поставку, Н. Гавриловић истиче да је, на крају, *Zibaldone di pensieri* Ђ. Леопардија, упркос временској дистанци, настављач језичко-филолошко-филозофског приступа у форми кратке прозе која отпочиње делом А. Полицијана. Дело које је настајало, опет читавих петнаестак година, у поновној ”кризи”, јесте плод, а и плодно тле за језичка и

књижевно-формална експериментисања у тада већ ипак оформљеном књижевном систему. С наглашеним аутобиографизмом, као крајњом тачком оног ”трансценденталног аутобиографизма” пристуног у претходним примерима, Ђ. Леопарди својим ”записима мисли”, фрагментима сада експлицитно заговара и образлаже и по њему неминовну језичку, што ће рећи и стилску, али и филозофску реформу које и даље и сам посматра као неразлучиво једно. А трагом властитих претходника, које и сам помиње, ”брушење” речи и мисли остварује кроз ”унутрашњи” дијалог фрагмената у самоме *Зибалдонеу*, као и у дијалогу с другим властитим делима. А да је Ђ. Леопарди последњи изданак претходне традиције који већ отвара пут новоме, показује и његов критички однос и према Гвичардинијевој компликованој реченици, те гради час сложену, час кратку или паратакличну реченицу налик оној Полицијановој, а у зависности од самога садржаја. Као што ће, са друге стране, синонимни парови, као стилско-мисаони елемент којег је у конкретној анализи остварења Н. Гавриловић издвојила, бити изузетно заступљени (како показују бројни наведени примери) јер треба да послуже што већој прецизности, јасноћи, али и истовременом релативизовању појмова. Оном истом ”морализму без моралисања” и наглашавању и истицању субјективности, аутобиографском карактеру забелешки које својом природом, разнородношћу и фрагментарношћу у целини одређеној субјектом, могу, али и не морају постати примерним. Оправданост теоријске поставке за изнету хипотезу, као и сврховитост одабира основних чинилаца анализе, Н. Гавриловић истиче у последњем, закључном делу рада где се новина, али и иновативност увида у питања односа језика и кратке моралистичке прозе огледају у пуној мери.

III ОЦЕНА РЕЗУЛТАТА У ОБЕЗБЕЂИВАЊУ НАУЧНО-НАСТАВНОГ ПОДМЛАТКА

Асистент с докторатом, др Наташа Гавриловић тренутно је најмлађи сарадник на Катедри за италијанистику Филолошког факултета Универзитета у Београду и до сада није могла, нити имала прилике да учествује у обезбеђивању научно-наставног подмлатка. Поменућемо ипак да је била члан комисије при одбрани мастер рада Милице Тамбурић („Новеле у *Бесном Орланду* Лудовика Ариоста”, ментор: проф. Снежана Милинковић, рад одбрањен 24.9.2021. године), као и Катарине Живковић („*La tradizione novellistica italiana e i suoi rapporti con l'opera teatrale di William Shakespeare con particolare riguardo alla novella di Matteo Bandello e al dramma shakespeariano Romeo e Giulietta*”, ментор: проф. Снежана Милинковић, рад одбрањен 28.9.2022. године).

IV ОЦЕНА РЕЗУЛТАТА ПЕДАГОШКОГ РАДА

Др Наташа Гавриловић остварује изузетне резултате у раду са студентима. Подстиче студенте на активно учешће у наставном процесу, отворена је за њихове сугестије, спремна да понуди и много више од онога што је планом рада предвиђено, несебично делећи знање које је сама стекла. Пружа им помоћ у одабиру курсева, и на мастер и на докторским студијама, усмерава их како да дођу до стипендија за усавршавање у Италији и другде. О резултатима њеног педагошког рада сведочи и изузетно висока оцена у студентским анкетама (4,90).

Наставни рад

Др Наташа Гавриловић ангажована је на предметима Италијанска књижевност 1, 2, 3 и 4.

Пристапно предавање

Др Наташа Гавриловић одржала је пристапно предавање 13. маја 2024. године на тему "Франческо Гвичардини и италијанска моралистичка проза". Оцењено је највишом оценом (5).

V ОЦЕНА О АНГАЖОВАЊУ У РАЗВОЈУ НАСТАВЕ И ДРУГИХ ДЕЛАТНОСТИ ВИСОКОШКОЛСКЕ УСТАНОВЕ

Др Наташа Гавриловић активно учествује у креирању силабуса за предмете на којима је ангажована, Италијанска књижевност 1, 2, 3 и 4. Учествовала је у промоцији Катедре за италијанистику, у оквиру Дана отворених врата, у више наврата. Постала је асистент редакције часописа *Italica Belgradensia*. Активна је у свим манифестацијама које се тичу промоције учења италијанског и италијанске књижевности.

VI ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ И ПРЕДЛОГ КОМИСИЈЕ

Из свега наведеног закључујемо да др Наташа Гавриловић у потпуности испуњава Законом о високом образовању, Статутом Универзитета у Београду и Статутом Филолошког факултета прописане услове за избор у звање за које конкурише. На основу неспорног научног доприноса, академске активности и одличних резултата педагошког рада, Комисија са изразитим задовољством предлаже Изборном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да др Наташу Гавриловић изабере у звање доцента за ужу научну област Италијанистика, предмет Италијанска књижевност.

Београд, 14. мај 2024.

Чланови Комисије:

1. др Снежана Милинковић, редовни професор Филолошког факултета Универзитета у Београду
2. др Мила Самарџић, редовни професор Филолошког факултета Универзитета у Београду
3. др Марија Брадаш, доцент Универзитет "Ка' Фоскари", Венеција

